

DE LA PICARDIA

Tens la rialla intencionada
i un viu mirar bellugadiç
i la paraula foguejada
com si el desig et sobreixís.

La teva cara és perfumada
i nimbejada de clarò
per que el qui et miri una vegada
senti l'esclat d'una passió.

Tens de la rosa purpurina
l'ubriagant flaire divina
i el propi encant d'haver florit;
però dessota de tes fulles
tens les espines com agulles
per a clavar sobre algun pit.

SALVADOR PERARNAU

Suria.

EL TEATRE I L' EDUCACIO

I

Sens dubte que han sigut les representacions del gran actor francès M. Lucien Guitry ço que més ha fet parlar en la present temporada teatral. Més si be el treball de l'interpret tot-hom l'estima senzillament meravellós, no aixís la guisa d'obres per ell representades, car la gent les trovà detestables. No pas per mal construïdes—car sabut és que, segons deia Mme. Staël «*On ne peut nier ce me semble que les français ne soient la nation plus habile dans la combinaison des effets du Théâtre*—sinó pel fondo. No pel mitjà amb el que's presentaven les obres, sinó per l'esperit que portaven.

Les produccions d'En Berstein han escandalitzat a la gent d'aquí. I aixís com alguna vegada hem sentit recança de que algun autor extranger no hagi trascendit entre nosaltres per poc comprès, aquesta vegada al veurer que a-

questa classe d'obres com *La Griffe* no s'adaptaven als gustos de nostre públic, vàrem sentir com una sana alenada d'optimisme que entrava al nostre pit. A la nostra societat li repugna encara—i aixís sigui sempre—aquest teatre fet a base de costums perverses, unions irregulars i d'incidents escandalosos, i això adhuc que sigui disfressat amb una forma hàbil i refinada que sembli volguer-ho fer patrimoni de uns esperits mes educats, estèticament, que nosaltres.

En la terra dels nostres pecats i de les nostres virtuts, tan oberta sempre a les corrents de París, tal volta no s'hagi comprès aquesta última modalitat de son teatre. Però ni falta li fa. Ella sols ha vist que això que li presentaven era quelcom corromput i ja n'hi ha hagut prou, per a fer despertar la seva honradesa latent.

En canvi sentim una fonda tristesa al pensar que hi ha un poble que viu aquesta vida que ara hem vist en les taules i que s'hi delecta. (Si be hem de distingir que aquest ambient és casi exclusivament a París, al reste de França sols hi és per una natural influència, no altra cosa prova que sigui en aquesta capital on se glosa amb mes freqüència el mot despectiu de *provincia* com antitètic de *parisien*.)

Sens dubte han oblidat els autors francesos que el teatre és un intens mitjà d'educació. Sens dubte no s'han donat compte de l'immensa responsabilitat que cap en la seva feina, que és sempre d'orientació pel poble que'ls escolta. I això encara que ells no ho vulguin, i es preocupin solsament de l'obra artística, car lo demás és allavors com una força subconscient.

Però després de tot hem de dir que aquest esperit del teatre francès actual, viu entre nosaltres amb els autors de llengua castellana i que fins el públic hi té una certa complacència. Recentment n'hem vist una prova d'això, amb una estrena del senyor Marsillach que és una cosa deplorable. Sortosament la corrent, avui, és sols iniciada i facil seria encara fer-la virar per altres camins mes sans.

Repetim, a nosaltres ens han donat tristesa